

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

11

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 세िय

알터 วาด

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 331 สเตลเมตเลส (1)

“ไม่อ่านข้อความอีกแล้ว”

หนึ่งวันก่อนถึงวันครบรอบการจากไปของครอบครัว
โจอียชิน

โจอียชินไม่อ่านข้อความของสื่อเหลืองเลย แม้เรื่องนี้
จะเกิดขึ้นบ่อยครั้งและสื่อเหลืองเองก็มักจะหยุดหยุดอยู่เสมอ
ทว่าไม่ใช่กับครั้งนี้

“บางที่อาจจะเป็นเรื่องที่ตีก็ไม่ได้”

“พวกเราก็ไปกันก่อน โจอียชินอาจจะปฏิเสธข้อเสนอ
ของสื่อเหลืองที่บอกว่าจะไปร่วมไว้อาลัยได้ง่ายๆ แต่เขาคง
ไม่ปฏิเสธศัพท์ศักดิ์สิทธิ์หรือเหล่าลูกหลานที่ขอร้องว่าอยากไป
ร่วมไว้อาลัยได้แน่”

เสือเหลืองที่กำลังเอียงถ่วงขาในมือขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่เพราะเสือแดงพุดตุ๊ก เขาจึงพยักหน้ารับอย่างไม่เต็มใจ และเอ่ยขึ้น

“ถ้างั้นมาตกลงกันก่อนว่าใครจะไปบ้าง อันดับแรกคือ ตัดพวกลูกหลานเสือเงินกับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ออกไม่ได้แน่”

“ข้ากับลูกชายจะไปด้วย แล้วเสือขาวละ ยังไงก็อยู่ในเขต อื่นกว้าง คงไม่น่ามีปัญหาสินะ”

“ข้าจะไปด้วย”

บ๊อกๆ!

เหล่าผู้ที่พำนักอยู่ในคฤหาสน์ใหญ่ฮวังมยองโฮ ต่างก็ แสดงเจตจำนงว่าจะไปวางดอกไม้ทั้งหมด

และเมื่อเสือเหลืองใช้ร่างแยกไปบอกข่าวแก่เผ่าเสือ ที่รู้จักใจอียชิน ส่วนใหญ่ก็ตอบกลับมาว่าจะไปให้ได้ อย่าง แน่نون

“คนที่บอกว่าจะไปมีเยอะที่เดียว คงต้องคัดกรองกัน
หน่อย ถ้าชวนเผ่ากระต่ายด้วย พวกนางต้องมาแน่ ควรตัด
ออกไปดีกว่า”

“เราไม่ควรทำให้อัฐิสถานวุ่นวาย ไม่ต้องชวนหรอก”

หากอกโทยอนหรืออกโทยุนรู้เข้าในภายหลัง พวกเขา
ต้องโกรธเกรี้ยวเป็นแน่ แต่ทุกคนก็เห็นพ้องกับความเห็นนั้น

ดูเหมือนว่าเหล่าเสื่อจะยอมปวดหัวที่หลัง ดีกว่าเรียก
กระต่ายเจ้าเล่ห์ที่เคยซุกซ่อนลูกหลานเสื่อเงิน มายังพิธี
วางดอกไม้ของครอบครัวผู้มีพระคุณ

หากเหล่าลูกหลานของเสื่อเงินอยู่ที่นี้ด้วย พวกเขาคงจะ
แอบเรียกอกโทยอนมาด้วยแล้ว แต่ลูกหลานต่างเข้านอนตั้งแต่
หัวค่ำเพื่อเตรียมตัวสำหรับวันพรุ่งนี้

“อ้อ ศิษย์ของเสื่อครามบอกว่าจะมาให้ได้ เพราะ
โจอียชินเป็นคนตามหาเสื่อครามจนเจอ แถมยังช่วยให้พวกเขา
ได้ล้างแค้นมนุษย์ที่เคยทำตัวหยาบคายกับอาจารย์ด้วย
พวกเขาคงสำนึกในบุญคุณนั้นมาตลอด”

“อืม งั้นก็ชวนสี่คนนั้นมาด้วย”

เมื่อเผ่าเสือ ยกเว้นเสือขาว กระดกชาลูกพลับแห้ง
ที่คิมชินรกรขงจนหมดแก้ว รายชื่อของผู้ไปร่วมงานก็ถือเป็นอัน
ได้ข้อสรุป

คิมชินรกรเหลือบมองดีไวซ์ด้วยใบหน้าหม่นหมอง

พอเสือแดงสังเกตเห็นความไม่สบายใจของบุตรชาย
จึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ลูกชายข้า มีอะไรหรือ”

“...ไฟในห้องพักของโจอียชินยังเปิดอยู่ตลอด ดูเหมือนว่า
เขาจะยังไม่เข้านอนนะขอรับ”

ดูเหมือนคิมชินรกรกำลังตรวจสอบสถานะการปิดไฟของ
ห้องพักในฐานะครูที่ปรึกษาของสมาคมปีภรณ์อยู่

เมื่อคิมชินรกรตอบเช่นนั้น บรรยากาศรอบข้างก็พลัน
เงียบงันลง

เสือเหลืองจิบชาอีกสองสามอีก ก่อนจะเอ่ยปากขึ้น

“เขาเพิ่งผ่านการสูญเสียครอบครัวไปได้แค่ปีเดียว ไม่มีทางที่คนอย่างโจอียชินจะ 모르สึกอะไร ความเจ็บปวดจากการสูญเสียครอบครัวนะ ต่อให้เวลาผ่านไปก็ไม่มีวันเคยชินหรอก”

“...ใช่ขอรับ แต่จินตนาการว่าหากต้องสูญเสียครอบครัวไปจะเป็นอย่างไรก็ยากแล้ว”

เสือเหลืองนึกถึงผู้มีพระคุณของตน

โจอียชินดูไม่ค่อยชินกับการอยู่คนเดียว และหากปล่อยไว้ ก็เห็นได้ชัดว่าในวันเช่นนี้ เขาก็จะไปวางดอกไม้เพียงลำพัง แล้วกลับไปอยู่คนเดียวในห้อง

ดูเหมือนว่าโจอียชินจะมองว่าการปกป้องร่างกายหรือจิตใจของตนเองเป็นเรื่องไม่จำเป็น

เสือเหลืองชื่นชมที่โจอียชินคอยช่วยเหลือผู้อื่น แต่ก็ไม่ชอบแง่มุมที่เขามักจะเ็นชากับตัวเอง

เขาคงไม่ยอมบอกเรื่องวันครบรอบของครอบครัวกับคนอื่นเพื่อใช้เวลาอยู่ด้วยกันแน่ คงเลือกที่จะแบกรับไว้คนเดียวตามเคย และไม่ยอมบอกแม้แต่พวกเราที่เรียกเขาว่าผู้มีพระคุณ

วันถัดมา

เฝ้าเสียทุกคนต่างมารวมตัวกันอย่างพร้อมเพรียงหน้าอัฐสถาน พวกเขาารออยู่ก่อนแล้วถึงสามสิบนาทีก่อนที่โจอียชินจะออกจากห้องพัก

เสียเหลืองคาดว่าโจอียชินน่าจะออกจากห้องพักให้พอดีกับเวลาที่ร้านดอกไม้เปิด

และเขาก็มาถึงอัฐสถานตรงตามเวลาที่คาดไว้

“พวกเรามาเพื่อแสดงความอาลัยต่อครอบครัวของผู้มีพระคุณ ฉันส่งข้อความไปบอกนายแล้วว่าจะไปแสดงความอาลัยด้วย แต่นายจะไม่ได้อ่านข้อความ ขอร่วมแสดงความอาลัยด้วยได้หรือเปล่า”

โจอียชินที่อุ้มช่อดอกเบญจมาศไว้แน่นเต็มอ้อมแขนมองเหล่าเสียโดยไม่พูดอะไร

เขาไม่ตอบอะไรอยู่นาน จนกระทั่งความเงิบนั้นถูกทำลายลงด้วยคำขอบคุณที่เขาเอ่ยออกมา

“ขอบคุณที่มานะครับ เข้าไปกันเถอะ”

เมื่อเห็นสีหน้าของโจอียชิน เผ่าเสือทั้งหมดรวมทั้งเสือเหลืองต่างก็พูดไม่ออก

เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดปีไม่ควรจะมีสีหน้าเช่นนี้ในวันครบรอบการจากไปครบหนึ่งปีของครอบครัว

เบื้องหลังใบหน้าไร้อารมณ์นั้น แฝงไว้ด้วยความโศกเศร้าอันหนักหน่วง และความตั้งใจที่จะรับแบกรับความเจ็บปวดนั้นไว้เพียงลำพัง

“โจอียชิน นาย...”

“ไม่เป็นไรจริงๆ เหมอ

แต่สุดท้ายเสือเหลืองก็ไม่อาจเอ่ยคำถามนั้นออกมาได้

เขาเพียงแค่ว่าจะมาวางดอกไม้อีกในวันครบรอบครั้งหน้าแทน

สิ่งที่ข้าทำเพื่อผู้มีพระคุณได้นั้น ช่างน้อยเหลือเกิน

โจอียชินแบกรับความเสียหายมหาศาล และยอมสื่อสารกับตัวตนที่อยู่เหนือธรรมชาติเพื่อเผ่าเสือที่โหยหาเสือครามและเทพมนุษย์

ทว่า เขากลับไม่เคยขอร้องให้เผ่าเสิวางดอกไม้ดอกหนึ่งเพื่อครอบครัวของตนเองเลย

คำขอของเขาแม้ก็เป็นเรื่องของใครบางคนที่อยู่ในขอบเขตของเขาเสมอ

เสือเหลืองนึกถึงภาพโจอียชินที่อาเจียนเป็นเลือดและล้มลงหน้าตึ้นอารามสวรรค์ รวมถึงคำถามสุดท้ายที่เขาเอ่ยออกมาในตอนนั้น

‘...ซงฮอนสบายดีไหม’

นั่นคือคำถามที่มีเพียงตัวตนเหนือธรรมชาติเท่านั้นจึงจะตอบได้ โจอียชินจึงเสียงถามออกไปในที่แห่งนั้น

ไม่ว่าเสือเหลืองหรือเสือแดงจะพยายามเพียงใด ก็ไม่อาจสืบทาตัวตนของ ‘ซงฮอน’ ได้เลย

เขาอยากรู้ความเป็นอยู่ของ ‘ซองฮอน’ เพื่อคลายความ
กังวลของผู้มีพระคุณ แต่มันกลับไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ทว่าในตอนนั้น ซ็อนนั้นกลับถูกเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง ในจังหวะ
เวลาที่ไม่คาดคิด

“ซองฮอน...”

ท่ามกลางความเงิบงันของชั้นใต้ดินในศูนย์วิจัยฮวังมยอง

โจอียชินกำลังเรียกขานน้องชายของซอนดงฮาที่ยังคง
หลับตาพริ้ม ด้วยสีหน้าเช่นเดียวกับตอนที่เขาวางดอกไม้
ให้ครอบครัวของตนเอง

ในโลกนี้ ฉันไม่ใช่สเตลเมตเลส

แม้จะมีบันทึกการแข่งขันและประวัติที่ดูน่าสงสัย
หลงเหลืออยู่บ้าง แต่นั่นก็เป็นเพียงการรักษาตัวตนขั้นต่ำสุด
ของโจอียชินว่าเป็นเขียนหมากรุกเอาไว้เท่านั้น

ในบันทึกการแข่งขันของฉันในโลกนี้ ไม่มีเกมใดจบลงด้วยคำว่าสเทลเมตเลยแม้แต่กระดานเดียว และฉันก็ไม่เคยได้รับฉายาใดๆ

เหตุการณ์ที่คณะผู้บรรยายซึ่งถ่ายทอดสดการแข่งขันของฉัน วิเคราะห์จำนวนหมากของผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามที่พยายามจะทำสเทลเมต แล้วเรียกฉันว่า ‘สเทลเมตเลส’ เป็นครั้งแรกนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นในโลกนี้

แล้วก็ไม่เคยมีครั้งไหนที่นักข่าวซึ่งตื่นตื่นกับการถือกำเนิดของอัจฉริยะหมากรุกแห่งเกาหลี จะพากันเผยแพร่คำนั้นจนกลายมาเป็นฉายาประจำตัวของฉัน

หากโจอียชินในโลกนี้มีฉายาเช่นนั้น ยอมจูนยอลก็คงไม่กล้าทำเรื่องบ้าบิ่นอย่างพยายามจะจบเกมด้วยสเทลเมตในตอนท้ายของการแข่งขันหมากรุกในโรงเรียนรอบชิงชนะเลิศหรอก

“สเทลเมตเลส? นั่นมันหมายความว่ายังไง?”

“เป็นคำที่ไม่มีความหมายในพจนานุกรมสินะ น่าจะเป็นคำใหม่ที่เอา ‘Stalemate’ มารวมกับ ‘Less’”

เพราะอย่างนั้น ทั้งวังจีโฮผู้สืบประวัติฉันมาอย่างละเอียดและซอสดงฮาผู้ชำร่วยของหมากรุกจึงไม่รู้วาคำที่น้องชายของซอสดงฮาเพ็งพูดผ่านสายตาคมายถึงตัวฉัน

ฉันพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมน้องชายของซอสดงฮาถึงใช้คำนั้นสื่อสารออกมาอย่างกะทันหัน

ทั้งที่เพ็งได้พบกันแท้ๆ แต่กลับสงสัยในตัวตนของฉัน เขาจึงเอ่ยฉายาที่ไม่มีอยู่ในโลกนี้ออกมา

ทำไมของฮอนถึงมาอยู่ที่นี้ในสภาพแบบนี้กัน!

ฉันนึกถึงวันสุดท้ายที่อยู่ในโลกเดิม

วันนั้นฉันเคลียร์บทสุดท้ายของเพลย์มาโกได้สำเร็จ และได้รับข้อความแจ้งว่าฉันสามารถรับรางวัลจากการเคลียร์บทสุดท้ายได้

ฉันไอเสียดังมากจนได้ยืมไปถึงข้างนอก และซอสดงฮา ผู้ดูแลหอพักรูหนู ก็บังเอิญผ่านมาหน้าห้องพอดี

ในเวลานั้น ฉันได้ยืมเสียงจากระบบที่เคยเข้าใจว่าเป็นอาการหูแว่ว

[กำลังดำเนินการเปลี่ยนแปลงข้อมูล ซิงโครไนซ์กับมิติ และถ่ายโอนร่างข้ามมิติของ 'โจอียชิน' ผู้ถูกเลือกสำหรับการ เปลี่ยนอนาคตมิติที่สอง...เหลือเวลาอีก 10 วินาทีที่จะดำเนินการ เสร็จสมบูรณ์]

เมื่อฉันไม่อาจตอบกลับไปได้และทำได้เพียงไอ ซอนของฮอนจึงไขประตูจากด้านนอกและเปิดเข้ามา

เสียงนับถอยหลังของระบบสิ้นสุดลง และแสงสีขาวสว่าง เจิดจ้าก็กลืนกินทัศนวิสัยของฉันแทบจะพร้อมกับจังหวะ ที่ซอนของฮอนเปิดประตูเข้ามา

ขณะนี้ถึงทุกความไปเป็นได้ที่ละข้อ สมมติฐานอัน น่าขนลุกก็ผุดขึ้นมาในหัวฉัน

...หรือว่าตอนที่ฉันถูกพามาที่โลกนี้ ซอนของฮอนก็ถูกดึงเข้า มาด้วย?

ข้อความระบบบอกว่า กำลังดำเนินการเปลี่ยนแปลง ข้อมูล การซิงโครไนซ์มิติ และถ่ายโอนร่างข้ามมิติของ 'โจอียชิน'

ถ้าเป็นเพียงการถูกลูกหลงจริงๆ ซอนซองฮอนก็ควรจะ
ถูกส่งมายังสถานที่สอบภาคปฏิบัติของกลุ่มที่สิบสามกับฉัน
ในวันนั้นด้วยสิ

และหากซอนซองฮอนไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงข้อมูล
หรือการตั้งคำ คำว่า ‘น้องชายลับของซอนดงฮา’ ก็คงไม่ถูกเพิ่ม
เข้าไป

ฉันพยายามคิดอย่างมีเหตุผล แต่เมื่อซอนซองฮอน
อยู่ตรงหน้า สมอของฉันกลับไม่แล่นเอาเสียเลย

“ซองฮอน...”

เมื่อฉันเรียกชื่อเขาด้วยเสียงแหบพร่า ซอนซองฮอน
ก็ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งและมองมาที่ฉัน

เพราะเขาขยับได้เพียงดวงตา สีหน้าจึงไม่เปลี่ยนไป
แม้แต่หน่อย

“...‘ซองฮอน’?”

“หือ?”

อวังจีโศกับซอนดงฮาต่างก็เผยสีหน้าประหลาดใจ

ชื่อของซอนซองฮอนในโลกนี้คงไม่ใช่ ‘ซองฮอน’ สินะ

“รุ่นพี่ซอนดงฮาเคยบอกว่่าน้องชาย ‘ถูกพบ’ ไซ้ใหม่ครึบ
แล้วมันเกิดขึ้นเมื่อไหร่”

ดูเหมือนว่่าซอนดงฮาจะสับสน ทั้งค้่าที่ซอนซองฮอน
เพิ่งส่งมาเป็นรหัสสมอร์ส และปฏิภิกิริยาของฉัันเอง

แม้สีหน้าจะบ่งบอกอย่างชัดเจนว่่าเขาแปลกใจ แต่
ซอนดงฮาก็ยังตอบอย่างว่างว่่าย

“ฉัันรู้ว่่าตัวเองมีน้องชายก็เมื่อเดือนธัันวาคมปีที่แล้ว
ส่วนวันที่เจอน้องชาย...”

ทันทีที่ไต้ยัันวันที่ ฉัันก็รู้สัีกว่่ากับถูกฟ้าผ่าเข้าอย่างจััง

วันที่ซอนดงฮาบอก คัือวันที่ฉัันมายัังโลกนี้พอดี

“โจอึยชิน นั้นเป็นวันเดียวกับที่นายสอบภาคปฏิบัติ
เพื่อเข้าโรงเรียนของพวกเรานัีนา แต่เมื่อกั๊นายเรียกเขาว่่า
‘ซองฮอน’ งัั้นเหรอ”

ฮวังจีโฮถามอะไรบางอย่าง แต่ฉันไม่มีสติพอที่จะตอบ

เมื่อเห็นฉันเงยบไป ฮวังจีโฮก็ไม่ได้ชักใช้อะไรอีก
เพียงแต่เฝ้ามองฉันกับซอนซองฮอนสลับกันไปมา

“...นายอยู่ที่นี้มาตลอดเลยงั้นหรือ ตั้งแต่วันนั้นเมื่อปี
ที่แล้ว?”

เมื่อฉันถามซอนซองฮอน เขาก็กะพริบตาหนึ่งครั้ง

พอฉันกำลังจะถามซ้ำเพราะไม่แน่ใจความหมาย
ซอนดงฮาก็เสริมขึ้นมาก่อน

“เวลาสื่อสารกับน้องชาย ถ้าเขากะพริบตาหนึ่งครั้ง
หมายถึง ‘ใช่’ ถ้าสองครั้งคือ ‘ไม่’ เมื่อกี้เขาน่าจะหมายถึง ‘ใช่’
ล่ะมัง...”

“เรามีบันทึกการส่งตัวอยู่หลายครั้ง ไม่ได้อยู่ที่นี้ตลอด
หรอก”

แม้ซอนดงฮากับฮวังจีโฮจะพูดเช่นนั้น แต่สำหรับฉัน
การกะพริบตาของซอนซองฮอนเมื่อครู่ นั้น คือคำตอบว่า ‘ใช่’
อย่างแน่นอน

ซอนซองฮอนอยู่ในโลกนี้ด้วยสภาพนี้มาตลอดตั้งนั้นเธอ
ตั้งแต่วันนั้นเมื่อปีที่แล้ว หลังเหตุการณ์วันปฐมนิเทศ

หรือว่าเขาถูกซอนดงฮา ‘พบ’ ทันทีหลังจากมาถึงโลกนี้?

คำถามมากมายผุดขึ้นมา แต่ฉันเลือกถามสิ่งที่สำคัญ
ที่สุดก่อน

“นายรู้ไหมว่าที่นี่คือที่ไหน?”

ซอนซองฮอนกะพริบตาหนึ่งครั้ง

ดูเหมือนเขาจะรู้ว่าโลกนี้เป็นโลกคู่ขนานแบบหนึ่ง
ที่มีความคล้ายคลึงกับเพลย์มาโก

ฉันรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก แต่ก็ยังถามสิ่งที่ควรถาม
ออกไป

“...นายมาที่นี่พร้อมกับฉันหรือเปล่า?”

ซอนซองฮอนกะพริบตาสองครั้ง

ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้มาที่นี่พร้อมกับฉัน

ฉันค่อยรู้สึกว่าย่ำใจโล่งขึ้นมาหน่อย

ไม่ว่าจะเป็นเพราะฉันหรือไม่ ซอนซองฮอนก็ยังคงมีอาการของภาวะ LIS เหมือนเดิม แต่การที่ได้รู้ว่ามันไม่ใช่ความผิดของฉัน ก็ช่วยให้ฉันโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย

ทว่า ฉันเกลียดตัวเองที่คิดแบบนี้ จึงถามออกไปอีกครั้ง

“นายตั้งใจมาที่นี้เองหรือ”

ซอนซองฮอนกะพริบตาหนึ่งครั้ง

ถึงจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ดูเหมือนว่าซอนซองฮอนจะมาที่โลกนี้ด้วยเจตจำนงของตัวเองจริงๆ

เขาไม่ได้มาพร้อมกับฉัน แต่ก็ตั้งใจมายังโลกนี้

“...ทำไมกัน”

ซอนซองฮอนไม่ตอบและทำเพียงแค่หลับตาลง

บทที่ 332 สเตลเมตเลส (2)

ซอนซองฮอนรู้ว่าโจอียชินเป็นใครตั้งแต่ก่อนจะได้พบกันแล้ว

สเตลเมตเลส (Stalemateless)

คำว่า 'สเตลเมต' ในกระดานหมากรุก หมายถึงสภาวะทางตันที่ผู้เล่นไม่สามารถขยับหมากตัวใดบนกระดานได้อีก

โจอียชินคือเซียนหมากรุกดาวรุ่งที่เกลียดสเตลเมตเข้าไส้

แม้จะยังอายุน้อย แต่เขากลับวางตัวสุขุมอยู่เสมอ และมีเพียงคำว่า 'สเตลเมต' เท่านั้น ที่จะดึงความก้าวร้าวออกมาจากเขาได้

วันหนึ่ง สเตลเมตเลสประสบเคราะห์กรรมอันน่าเศร้า จนไม่อาจหวนคืนสู่วงการได้อีก ชื่อของเขาจึงค่อยๆ เลือนหายไปจากความทรงจำของผู้คน แต่ซอนซองฮอนยังคงจดจำเขาได้

ถ้าฉันยังเล่นหมากรุกต่อไป บางทีอาจได้ดวลกับ
สเตลเมตเลสก่อนที่เขาจะวางมือก็ได้

เมื่อมีอัจฉริยะวัยเยาว์ปรากฏตัวขึ้นในวงการใดวงการ
หนึ่งและได้รับความสนใจจากสื่อ วงการนั้นก็มักจะกลายเป็น
กระแสไปช่วงหนึ่ง

รัฐบาลต้องการบ่มเพาะอัจฉริยะคนถัดไปในวงการนั้น
ส่วนภาคธุรกิจก็จะตามหาเพชรเม็ดงามมาเจียรไน

ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ที่เชื่อมั่นในพรสวรรค์ของลูก หรือ
พ่อแม่ที่ปรารถนาจะครอบครองเกียรติยศในฐานะผู้ให้กำเนิด
อัจฉริยะ พวกเขาต่างผลักดันลูกเข้าสู่เส้นทางนั้น

ขณะเดียวกัน ยังมีเด็กอีกไม่น้อยที่ก้าวเข้ามาเพราะ
ความชื่นชมอันบริสุทธิ์ที่มีต่ออัจฉริยะผู้นั้น และชอบของฮอน
ก็เป็นหนึ่งในนั้น

ชอบของฮอนผู้เติบโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็ก ยืมหนังสือ
จากห้องสมุดมาเรียนรู้กติกาด้วยตัวเอง หมั่นดูการถ่ายทอดสด
วิเคราะห์การแข่งขันของคนอื่น และลงแข่งในรายการต่างๆ

แม้ชื่อของเขาจะไม่เคยปรากฏอยู่ในสายการแข่งขัน เดียวกับโจอียชินเลยสักครั้ง และยังห่างไกลจากระดับที่จะได้ ประลองฝีมือกันโดยตรง ถึงกระนั้นเขาก็ยังคงสั่งสม ประสบการณ์ และพยายามไต่ระดับขึ้นไปทีละน้อย

‘แมตซ์นี้น่าเสียดายจริง’

‘ถ้าซองฮอนขึ้นม.ต้นแล้ว บางทีอาจจะได้เจอกับอัจฉริยะ หมากรุกคนนั้นในรอบชิงฯ ก็ได้นะ’

แต่การพบกันกลับไม่เคยเกิดขึ้นเลย

ซอนซองฮอนต้องย้ายไปอยู่กับบิดาบังเกิดเกล้า ที่เพิ่งเคยเห็นหน้าค่าตาเป็นครั้งแรกในชีวิต เนื่องจากความลับ เกี่ยวกับชาติกำเนิดของเขาถูกเปิดเผย ก่อนเขาจะขึ้นมัธยมต้น เสียอีก

ซอนซองฮอนไม่เคยคิดเลยว่าตนเองจะเป็นลูกนอกสมรส ของตระกูลแซโบลที่แค่บอกชื่อก็รู้จักกันทั่วประเทศ แต่ผลการ ตรวจสอบดีเอ็นเอหลายต่อหลายครั้งล้วนยืนยันตรงกันทั้งหมด

คืนสุดท้ายในสถานรับเลี้ยงเด็ก เขาฝันเป็นครั้งแรก
หลังจากที่ไม่ฝันมานาน

ซอนซองฮอนไม่ค่อยฝัน และเมื่อฝันก็มักจะเป็น
ฝันแบบเดิมซ้ำๆ แต่คืนนั้นกลับแตกต่างออกไป

‘บาปที่เจ้าก่อไว้ ช่างหนักหนาสาหัสเหลือเกิน’

ในความฝันของเขามักจะมีบุคคลที่สวมผ้าคาดตาปรากฏ
ตัวอยู่เสมอ

อีกฝ่ายมักจะมองเขาด้วยสีหน้าเห็นอกเห็นใจ ก่อนจะ
หายตัวไป

แต่ในคืนนั้น เขากลับเอ่ยปากกระซิบกับซอนซองฮอน

‘นั่นมันหมายความว่ายังไงกันครับ’

‘...’

‘ผมเคยทำบาปอะไรไว้หรือ’

‘...’

ไม่ว่าซอนซงฮอนจะถามซ้ำสักกี่ครั้ง บุคคลที่สวม
ผ้าคาดตาก็ไม่ยอมเอ่ยปากอีก

เขาไม่รู้เลยว่าคนในความฝันคือใคร และคำพูดเหล่านั้น
หมายความว่าอย่างไร

ทว่า ชีวิตที่เริ่มต้นขึ้นใหม่ในวันถัดมา ก็ทำให้เขารู้สึก
ราวกับว่าตนเองกำลังรับโทษจากบาปที่ก่อไว้จริงๆ

ครอบครัวใหม่ปฏิบัติกับซอนซงฮอนราวกับเขาไม่มี
ตัวตน

เลขชาย ที่ช่วยสอนหนังสือกลับจำกัดอิสรภาพของเขา

และบังคับให้เขาเลิกเล่นหมากรุกด้วย

‘เด็กที่ไม่เคยได้รับการศึกษาใดๆ ยังมีอะไรที่ต้องเรียนรู้
อีกมาก จะเอาเวลาไปเล่นหมากรุกทำไมกัน’

เมื่อซอนซงฮอนแสดงเจตจำนงที่จะเล่นหมากรุกต่อไป
แม่เลี้ยงคนใหม่ของเขาก็คัดค้านด้วยเสียงแหลม ส่วนบิดา
บังเกิดเกล้าก็เอาแต่เงียบ

ซอนซองฮอนตระหนักได้อย่างเจ็บปวดว่าตนเองเป็น
คนที่ไม่ได้รับการต้อนรับ

อันที่จริงแล้ว ครอบครัวนี้รู้ถึงการมีอยู่ของซอนซองฮอน
มาตั้งแต่วันที่เขาเกิดมาแล้ว

แต่เพราะลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวของ
ครอบครัว ประสบอุบัติเหตุตกจากหลังม้าจนร่างกายครึ่งล่าง
เป็นอัมพาต และสายตระกูลตกอยู่ในภาวะล่มสลายที่จะสิ้นสุดลง
พวกเขาจึงเรียกตัวซอนซองฮอนกลับมา

ต่อจากนี้ไปฉันคงไม่ได้เล่นหมากรุกจริงๆ แล้วสินะ

เขายังศึกษาเกมหมากรุกได้ แต่หมดสิทธิ์ลงแข่ง
ทัวร์นาเมนต์ในนามของตัวเอง

และไม่กี่ปีต่อมา โจอียชินก็ประกาศถอนตัวจากวงการ
หมากรุก หลังจากประสบเคราะห์กรรมอันน่าเศร้า สเทลเมตเลส
โจอียชิน จึงค่อยๆ กลายเป็นคนที่ห่างไกลออกไปยิ่งกว่าเดิม

หลังจากละทิ้งความฝัน แล้วปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตของ
ลูกนอกสมรสตระกูลแซโบล เขาก็ได้พบกับโจอียชินโดยบังเอิญ

การพบกันครั้งแรกเกิดขึ้นในงานต้อนรับนักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัย

สเตลเมตเลส!

ซอนซองฮอนจำใจอียชินได้ในทันที แต่รูปลักษณ์ของเขาเปลี่ยนไปมาก

โจอียชินในฐานะรุ่นพี่มหาวิทยาลัย แตกต่างจากสเตลเมตเลสวัยมัธยมต้นที่ซอนซองฮอนเคยรู้จัก

ทั้งรูปร่างที่สูงขึ้น และการที่เขาไม่ได้ใส่แว่นตากรอบหนาๆ อันเป็นเอกลักษณ์ ทำให้ใบหน้าของเขาเผยออกมาอย่างชัดเจน

เขาไม่ได้ใส่แว่นหรือ สายตาไม่ได้แย่นะ ไม่สิ หรือว่าใส่คอนแทกต์เลนส์?

เดิมทีสเตลเมตเลสเป็นคนที่ค่อนข้างอ่อนไหว เขาไม่ชอบแสงไฟและแฟลชจากการถ่ายภาพที่ทำให้ปวดตา จึงมักจะสวมแว่นกรองแสงอยู่เสมอ แต่โจอียชินในตอนนั้นก็กลับเผยใบหน้าที่ไร้สิ่งปิดบัง

หากดูจากรูปลักษณ์ภายนอก ก็คงยากที่จะบอกว่าเขาเคยเป็นเซียนหมากรุกอัจฉริยะมาก่อน

ทว่า สำหรับซอนซองฮอนที่เป็นแฟนตัวยงของสเทลเมตเลส สามารถจำได้ทันที

แม้จะรู้ว่าโจอียชินไม่อาจเล่นหมากรุกได้อีกแล้ว แต่ซอนซองฮอนก็ยังอยากสนิทกับเขา

แม้มันจะไม่ใช่วื่อง่ายเลยก็ตาม

...หาโอกาสเข้าไปทักไม่ได้เลยแฮะ

โจอียชินที่ดูยุ่งอยู่กับงานพาร์ทไทม์สอนหนังสือและการเรียนแทบจะตลอดเวลา มักถูกรายล้อมไปด้วยผู้คน

ในฐานะอันดับหนึ่งของคณะ โจอียชินทั้งอ่อนโยนและมีน้ำใจต่อทุกคน โดยเฉพาะกับเหล่ารุ่นน้องที่เขามักจะคอยดูแลเป็นพิเศษ หากพบหน้าใครเข้า เขาก็มักจะซื้อเครื่องดื่มอย่างกาแฟกระป๋องให้ เขาจึงได้รับความนิยมอย่างมาก

ถึงจะเป็นลูกนอกสมรส แต่ซอนซองฮอนก็ยังถือว่าเป็นทายาทของตระกูลแซโบลอยด์ดี ทำให้มีคนที่ยากดึงเขาเข้าไป

อยู่ในเครือข่ายของตนไม่น้อย รอบตัวของคนชองฮอนจึงมีคน
ล้อมหน้าล้อมหลังอยู่เสมอ และชองฮอนไม่ยากרבกวน
โจอี้ซิน จึงได้แต่รักษาระยะห่างเอาไว้ในระดับพอเหมาะ

จนกระทั่งวันหนึ่ง ในงานเลี้ยงฉลองปลดประจำการของ
ใครสักคน ชองฮอนมีโอกาสดำพูดคุยกับโจอี้ซิน

‘ผมได้ยินว่าวันนั้นรุ่นพี่โจอี้ซินช่วยเรียกอาจารย์ผู้ช่วย
มาให้ ขอขอบคุณมากนะครับ!’

ด้วยความช่วยเหลือของอาจารย์ผู้ช่วยที่โจอี้ซินเรียกมา
ชองฮอนจึงหลุดพ้นจากสถานการณ์คับขัน และได้เปิด
บทสนทนากับเขาอย่างเป็นทางการ

‘ฉันแค่โทรชวนรุ่นพี่จากกองทัพเรือมาเลี้ยงเหล้าเอง’

โจอี้ซินอ้างเช่นนั้น แต่ชองฮอนก็ยังเอาแต่ขอบคุณ
แถมยังเรียกเขาว่า ‘พี่’ แล้วเริ่มติดสอยห้อยตามไปด้วย

แม้โจอี้ซินกับชองฮอนจะเรียนอยู่คณะเดียวกัน
แต่พวกเขาแทบไม่มีจุดร่วมอื่นเลย แต่ชองฮอนก็ชอบฟัง
เรื่องราวที่โจอี้ซินเล่า

‘โจอี้ชิน เกมที่เล่นในตอนนี้เป็นเกมมือถือเหรอครับ
มันคือเกมอะไรเหรอ’

‘เอ่อ...เพลย์มาโกนะ’

ซอนซองฮอนไม่ค่อยรู้เรื่องเกมนัก แต่เขารู้จักเพลย์มาโก
ดี

มันเป็นเกมกากแห่งชาติในตำนานที่ถูกพูดถึงในข่าว
โทรทัศน์หลายต่อหลายครั้งไม่ใช่เหรอ

แล้วโจอี้ชินกำลังเล่นเกมนี้้อยู่เนี่ยนะ?

‘สนุกไหมครับ ผมลองเล่นบ้างดีไหม’

‘...ก็ไม่เชิงว่าไม่สนุกหรอก’

โจอี้ชินแนะนำเพลย์มาโกอย่างระมัดระวัง และ
ซอนซองฮอนก็ลองเล่นทันที

ซอนซองฮอนที่ไม่สันทัดในการเล่นเกม ทำได้ไม่ต่างจาก
ตอนที่โจอี้ชินเล่นครั้งแรกในโหมด ‘บทฝึกสอนของตัวประกอบ
‘ไร้นาม’ และได้แต่นั่งมองสถานการณ์อย่างมีนง

ไม่นานนัก ตัวละครทั้งหมดก็พ่ายแพ้ หน้าจอถูกย้อมเป็นสีแดง และตัวเลือกรักปรากฏขึ้นเหนือเหล่าตัวละครที่มีสีหน้าสิ้นหวัง

[1. จบบทฝึกแล้วดำเนินเรื่องต่อ]

[2. รีเพลย์]

ซอนซองฮอนถอนหายใจ ก่อนจะปิดหน้าจอ

เป็นเกมกาทสมคำร้ายลือจริง ๆ

ซอนซองฮอนเล่นเพลย์มาโกบ้างเป็นครั้งคราว แต่ไม่ได้ทุ่มเทเท่าใจอียชิน

เขาไม่อาจสนิทกับใจอียชินมากขึ้นผ่านเพลย์มาโก แต่เมื่อใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยร่วมกัน ความสนิทสนมก็ค่อย ๆ เพิ่มพูนขึ้น

หลังจากสนิทกับใจอียชินแล้ว ซอนซองฮอนก็มักจะหยิบยกเรื่องหมากรุกขึ้นมาพูดเป็นครั้งคราว

ช่วงแรก โจอียชินดูลำบากใจ และไม่เต็มใจที่จะคุยเรื่องหมากรุก แต่ยิ่งเวลาผ่านไป เขาก็เริ่มเปิดใจพูดถึงหมากรุกมากขึ้น แม้จะยังไม่กล้ามองกระดานตรงๆ แต่บางครั้งเขาก็เป็นฝ่ายชวนชวนของฮอนคุยเสียเอง

พอได้เห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ ฮอนซองฮอนเริ่มคาดหวัง

สักวันพีอียชินอาจจะกลับมาเล่นหมากรุกอีกครั้งก็ได้ แล้วหลังจากที่ฉันได้รับมรดกบริษัทในเครือมาบ้าง ฉันจะใช้ชื่อบริษัทสนับสนุนพีอียชิน จากนั้นค่อยชวนเขามาเล่นหมากรุกกันเป็นครั้งคราว...

ความฝันของฮอนซองฮอนที่จะก้าวขึ้นเป็นเซียนหมากรุกผู้ทัดเทียมกับสเตลเมตเลสต้องพังทลายลง เมื่อเขาต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลแซโบล และสเตลเมตเลสก็ประกาศถอนตัวจากวงการ

ทว่า ถ้าเซียนหมากรุกที่เขาเคารพที่สุดกลับมาเล่นหมากรุกอีกครั้ง และเขาได้เฝ้ามองอยู่ข้างๆ ชีวิตแบบนั้นก็ไม่ได้เลวเลยไม่ใช่หรือ

อยากให้พี่อียชินกลับมาเล่นหมากรุกอีกจั่ง...แค่เป็นงานอดิเรกก็ยังดี

ขอแค่ได้ดูสเตลเมตเลสเล่นหมากรุกอีกครั้ง เขาไม่เกียจว่าจะป็นมืออาชีพหรือสมัครเล่น

ยังไม่ใช้สเตลเมต

ยังมีหมากให้เดินอยู่

ซอนซองฮอนคิดแบบนั้น แล้วกระชับความสัมพันธ์กับโจอียชินให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

เขาเคยถามอีกฝ่ายเกี่ยวกับสเตลเมตด้วย

‘ดูจากบันทึกการแข่งขันของพี การแข่งไม่เคยจบด้วยผลสเตลเมตแม้แต่ครั้งเดียว บางครั้งพีก็แพ้ทั้งที่มีโอกาสทำสเตลเมตได้เอง ไม่ชอบมันขนาดนั้นเลย?’

‘ใช่ ให้ตายก็ไม่เอาด้วยหรอก’

‘คำตอบสมกับเป็นสเตลเมตเลสจริงๆ’

โจอียชินตอบสนองต่อคำว่า ‘สเทลเมต’ ในทันที แถมยัง
รุนแรงกว่าที่คิดจนชอนชองฮอนถึงกับตกใจ

‘ทุกครั้งที่เกมใกล้จบ ฉันจะระแวงสเทลเมตอย่างมาก
และถ้ามีใครพยายามทำสเทลเมตใส่ฉัน...’

เสียงของโจอียชินเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ

‘มันจะถูกเชือดอย่างเลือดเย็น’

ขณะพูดเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมา แต่เป็นรอยยิ้มที่ดูมีพิรุช

ใบหน้าของเขาทำให้ชอนชองฮอนนึกถึงสีหน้าที่
สเทลเมตเลสแสดงออกเมื่อเขาคว้าชัยชนะมาได้

ทั้งที่เป็นสีหน้าที่ดูมีพิรุชแท้ๆ แต่ไม่รู้ว่าทำไมทุกครั้ง
ที่ได้เห็น ชอนชองฮอนถึงรู้สึกอุ่นใจและเกิดความเชื่อมั่นขึ้นมา

ได้อยู่ข้างพี่อียชินแล้วรู้สึกสบายใจจัง

อาจเป็นเพราะเติบโตมาโดยไร้พ่อแม่และถูกทอดทิ้งให้
ใช้ชีวิตอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็ก ก่อนจะถูกพาเข้าตระกูลแซโบล
ชอนชองฮอนจึงรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนนอกอยู่เสมอ

ถึงจะมีผู้คนรายล้อมอยู่มากมายก็ไม่ต่างกัน

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเชิญโจอียชินมาร่วมงานเลี้ยงน้ำชา

‘ฟี่อียชิน ชอบชาไหมครับ’

‘ก็เฉยๆ นะ ทำไมเหรอ’

ซอนชองฮอนยื่นบัตรเชิญที่ประดับด้วยลวดลายสีเงินให้

บุคคลที่ออกหน้าเรียกห้องให้รับซอนชองฮอนเข้ามาเป็นสมาชิกของตระกูลอย่างแข็งขันที่สุดคือปู่ของเขาเอง และเพื่อเสริมสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์และฝึกสายตาในการมองคนปู่จึงสั่งให้จัดงานสังสรรค์เชิงสังคมภายใต้ชื่อของซอนชองฮอนเป็นประจำ

งานเลี้ยงน้ำชานี้ก็เป็นหนึ่งในนั้น

เหตุผลที่ซอนชองฮอนเชิญโจอียชินมาร่วมงานมีสองข้อ

ข้อแรก คือทางบ้านอยากเจอโจอียชิน รุ่นพี่ที่ซอนชองฮอนสนิทสนมด้วยในช่วงนี้

ข้อที่สอง คือขอนชองฮอนผู้ชอบดื่มชา อยากให้โจอียชิน
ได้ลองชิมชาดี ๆ และคิดว่าอยากให้เขาอยู่ในงานนี้ด้วย

ขอนชองฮอนจัดเรียงเหตุผลทั้งสองข้อไว้ในหัว แต่กลับ
ไม่อาจเอ่ยออกมาได้เลยสักข้อเดียว

ในขณะที่เขาอ้าอึ้ง โจอียชินก็ตอบกลับอย่างไม่ลังเล

‘ได้สิ ฉันจะไป’

โจอียชินกวาดสายตามองบัตรเชิญเพียงครู่หนึ่งก่อนจะ
เงยหน้ามองขอนชองฮอน เขาตอบรับคำเชิญอย่างหนักแน่น
ทันที โดยไม่พูดอะไรให้มากความ

ท่ามกลางบรรดาทายาทตระกูลแซโบลในงานเลี้ยงน้ำชา
โจอียชินกลับโดดเด่นออกมาด้วยมารยาทชั้นสูงอันไร้ที่ติ
จนกลายเป็นจุดสนใจของผู้เข้าร่วมงาน

หากพิจารณาแค่พื้นเพครอบครัว โจอียชินก็ถือว่าไม่เข้า
กับสถานที่แห่งนี้สัก แต่เขามีความสามารถโดดเด่นจนคว้า
อันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัยชื่อดังมาได้เสมอ อีกทั้งกิริยา

ท่าทางก็สุภาพกว่าคนทั่วไป ทำให้ไม่มีใครกล้าดูแคลนเขา
กระทั่งถึงกับออกปากชื่นชมด้วยซ้ำ

เพราะแบบนั้น ชอนซองฮอนจึงโล่งใจ

เขาคิดว่าโจอียชินคงไม่ถูกรอครบถ้วนความเพราะตน
แล้ว แต่กว่าจะรู้ว่าตัวเองคิดผิดมหันต์ มันก็สายเกินจะแก้ไข
อะไรได้

‘พื๋อียชิน ตอนนี้ได้เวลาที่ต้องไปสอนพิเศษแล้วไม่ใช่
เหรอครับ’

‘เอ่อ...วันนี้ได้หยุดนะ’

แต่แล้ววันหนึ่ง โจอียชินก็ถูกไล่ออกจากงานสอนพิเศษ
ทั้งหมดอย่างกะทันหัน

และไม่ใช่แค่นั้น

‘...ย้ายออกเหรอครับ จู่ๆ ก็ต้องออกจากห้องเช่าที่เคยอยู่
เนี่ยนะ?’

‘อิม ยังหาที่ใหม่ไม่ได้เลย คงต้องอยู่หอพักกรุหนุไปสักพัก
ก่อน’

คำว่า ‘สักพัก’ นั้น ยืดเยื้อออกไปเรื่อยๆ

และฟางเส้นสุดท้ายก็คือ ตอนที่ตำแหน่งงานของ
โจอียชิน ถูกช่วงชิงไปด้วยระบบเส้นสายและการฝากคน
เข้าทำงาน

เมื่อซอนซองซอนรู้ว่าเบื้องหลังของการฝากคน
เข้าทำงานนั้นมาจากพี่ชายต่างแม่ของตน เขาก็เพิ่งจะรู้ตัวว่า
ต้นเหตุแห่งความโชคร้ายทั้งหมดของโจอียชินคือตัวเขาเอง

พี่ชายต่างแม่ผู้ตกอยู่ในสภาพอัมพาตครึ่งล่าง เต็มไป
ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจและความโกรธแค้นต่อซอนซองซอน
ว่าเขากลับไม่มีทั้งความกล้าและความสามารถที่จะทำร้าย
ซอนซองซอนที่มีปู่คอยหนุนหลังอยู่

แต่ไม่ใช่กับโจอียชิน

การทำลายชีวิตของโจอียชินเป็นหนทางระบายความแค้น
และทำให้ซอนซองซอนเจ็บปวดได้ โดยไม่ต้องกังวลถึงผลกระทบ
ใดๆ อีกทั้งปู่ก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องปกป้องโจอียชินซึ่งไร้ที่พึ่ง

มิหนำซ้ำ ดูเหมือนปู่จะมองว่านั่นเป็นเรื่องดีเสียอีก
หากมันจะช่วยให้หลานชายได้ระบายโทสะที่อัดอั้นออกไปบ้าง

ซอนซองซอนจึงตัดสินใจใช้ตัวเองเป็นหมากตัวหนึ่ง
บนกระดาน เพื่อเดินเกมแห่งการแก้แค้น

บทที่ 333 สเทลเมตเลส (3)

หลังจากชอนซองฮอนรู้ความจริงได้ไม่กี่เดือน ครอบครัว
ของเขาก็เผชิญกับหายนะครั้งใหญ่

การล่มสลายเริ่มต้นขึ้นเมื่อสมาชิกรัฐสภาคนหนึ่งได้รับการร้องเรียนจากผู้ไม่ประสงค์ออกนาม จากนั้นเขาก็ยื่นคำร้องต่ออธิบดีกรมสรรพากรเพื่อขอให้ตรวจสอบการชำระภาษีของบริษัทที่มีปูของชอนซองฮอนเป็นประธาน

ผลการตรวจสอบจากสำนักงานสรรพากรประจำกรุงโซล จำนวนสี่ทีม ระบุว่ามิแวนโหม้มต้องชำระภาษีย้อนหลังเป็นเงินหลายแสนล้านวอน

หายนะที่เกิดขึ้นไม่ได้กระทบเพียงบริษัทเท่านั้น

หน่วยงานสอบสวนยังส่งหมายเรียกถึงสมาชิกในครอบครัวของชอนซองฮอนในฐานะผู้ต้องสงสัยอีกด้วย

‘ทางเราเตรียมทีมทนายไว้แล้ว ไปถึงให้ตรงเวลา ถ้าเซ็น
วีลส์แชรส์จากด้านหลัง ภาพก็จะออกมาตรงตามที่คุณคิดไว้’

‘นี่จะให้ผมออกไปยืนต่อหน้าพวกนักข่าวเหรอครับ’

‘แล้วแกคิดจะให้ปล่อยให้ลูกชายไปคนเดียวหรือไง!’

‘...อะ เดียวสิคะ คุณพ่อ สุขภาพของหลานก็ไม่ค่อยดี
จะให้ส่งเขาไปที่แบบนั้นได้ยังไง!’

‘อย่ามาขึ้นเสียงใส่ฉันนะ! ถ้าพวกแกดูแลลูกชายให้ดี
ตั้งแต่แรก ก็คงไม่มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นหรอก!’

เริ่มจากพี่ชายต่างแม่ของซอนซองฮอนซึ่งดำรงตำแหน่ง
รองประธานของบริษัทในเครือหลัก จากนั้นคนอื่นๆ ต่างก็ทยอย
ได้รับหมายเรียก ยกเว้นซอนซองฮอน

ท้ายที่สุด ทุกคนยกเว้นซอนซองฮอนก็ถูกดำเนินคดี
โดยไม่รอลงอาญา

นอกจากข้อหาหลักอย่างการเลียงภาชี บั่นหุ่น ดิดสินบน
ละเมิดความลับทางการค้า ซื่อชายโดยผิดกฎหมายตลาดหุ้น และ
ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่แล้ว ก็ยังมีข้อหาขบถขบถอีกไม่น้อย

และยังมีความเป็นไปได้ที่จะถูกฟ้องร้องเพิ่มตามผลการสอบสวน

ในหมู่นักลงทุน มีข่าวลือแพร่สะพัดว่าธุรกิจของตระกูลซอนชองฮอนคงถึงคราวล่มสลายแล้ว ส่งผลให้ราคาหุ้นดิ่งลงฮวบฮาบอย่างต่อเนื่อง

และในบรรดาผู้ถือหุ้นทั้งหมด มีเพียงคนเดียวที่ยังยึดได้

นั่นก็คือซอนชองฮอน

ทุกอย่างกำลังไปได้สวย คนตระกูลนี้รวมหัวกันกัดกันฉันท่ที่เป็นสายเลือดเดียวกันมาตั้งแต่แรกแล้ว จึงไม่มีใครที่ไม่ใช่ศัตรู

การร้องเรียนจากผู้ไม่ประสงค์ออกนาม เริ่มต้นจากซอนชองฮอนเอง

ซอนชองฮอนเพียงแค่อหลิกลีงการแสดงความเก่งกาจของตนเองออกมา เพราะพี่ชายต่างแม่ระแวงและจับตามองเขาอยู่ตลอด แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขามีพรสวรรค์ในฐานะผู้บริหาร

เขามีสายตาและความรู้ที่เฉียบคมในการมองภาพรวม การดำเนินงานขององค์กรและการไหลเวียนของเงินทุน อีกทั้งยังสามารถระบุการกระทำผิดกฎหมายภายในได้โดยง่าย

นึกว่าจะมีใครสงสัยฉันซะอีก ... แต่ดูเหมือนฉันจะประเมินครอบครัวนี้สูงเกินไปหน่อย

แม้สถานการณ์จะมาถึงขั้นนี้ แต่ก็ยังไม่มีใครสงสัย ซอนซองฮอน เพราะเขาไม่เคยแสดงความเป็นปฏิปักษ์ออกมา ตรงๆ ต่อหน้าคนอื่น และที่สำคัญ พวกเขาไม่เคยคิดเลยว่า ซอนซองฮอนจะเป็นฝ่ายโจมตีบริษัทที่จะกลายเป็นทรัพย์สินของตนในอนาคต

...พวกนั้นจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพ็อยชินเป็นใคร

การทำลายชีวิตของซอนซองฮอนและโจอียชินเป็นเรื่องง่ายตายสำหรับพวกเขา พวกเขาจึงไม่เคยคิดเลยว่าทั้งสองใช้ชีวิตอยู่ด้วยความรู้สึกเช่นไรในตอนนี้

ด้วยเหตุนี้ ครอบครัวของซอนซองฮอนจึงไม่อาจสงสัย ซอนซองฮอนที่ดูเรียบร้อยได้

และยังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่พวกเขาไม่เคยระแวง
ซอนซองฮอน

‘แกคงรู้ดีกว่าใคร ว่าฉันไม่เคยแทรกแซงการสอบเข้า
หรือผลการเรียน ไม่ต้องกังวลไปหรอก’

‘ขอบคุณครับ’

‘อืม คำแนะนำของแกก็พอช่วยได้อยู่ ส่วนเรื่องการปรับ
สัดส่วนหุ้นที่เสนอคราวก่อน...’

ซอนซองฮอนเองก็ตกเป็นเป้าการโจมตีจากสื่อและ
อัยการเช่นกัน

สำหรับซอนซองฮอนที่ยังเรียนไม่จบมหาวิทยาลัย
หลายคนสงสัยว่าเขาอัดเงินเพื่อให้ได้เข้าเรียน หรืออัดเงินเพื่อ
เพิ่มเกรด

ซอนซองฮอนสอบติดมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของเกาหลี
ด้วยความสามารถของตนเอง แต่นั่นไม่ใช่กับพี่ชายต่างแม่

เมื่อการทุจริตในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยของพี่ชาย
ต่างแม่ถูกเปิดโปง ซอนซองฮอนจึงถูกตั้งข้อสงสัยไปด้วย อีกทั้ง

ยังมีการร้องเรียนจากผู้ไม่ประสงค์ออกนาม การสอบสวน จึงเริ่มต้นขึ้น

แม้บรรดาอาจารย์ที่สอนชอนซองฮอนโดยตรงจะออกมา ยืนยันความบริสุทธิ์ และฝ่ายรับสมัครจะยื่นเอกสารประกอบ แต่สื่อก็ยังไม่ยอมรามือ

คดีของฉันมีแค่คำกล่าวอ้างเลื่อนลอยและไม่มีหลักฐาน มัดตัว ต่างจากคดีอื่น แต่ไม่คิดเลยว่าเรื่องราวจะบานปลาย ถึงขนาดนี้

ชอนซองฮอนเคลื่อนไหวตามแผนเดิม โดยใช้ตัวเองเป็น หมากบนกระดาน

ดังนั้น ตอนที่ส่งข้อมูลร้องเรียนแบบไม่เปิดเผยตัว เขาจึง ไม่ลังเลที่จะเอาชื่อของตัวเองเข้าไปพัวพันด้วย

เมื่อหยิบยกความลับเรื่องชาติกำเนิดขึ้นมาพูดว่า ‘พวกเขาจับชอนซองฮอนมาดูแลในฐานะลูกนอกสมรส แล้วนำมาชุบตัวให้เรียนจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดังเพื่อปั้นเป็น ทายาท’ สื่อมวลชนที่หัวโหยงับเหยื่อนั้นในทันที ก่อนจะหันมา รุมโจมตีชอนซองฮอน

ผลลัพธ์ที่ตามมาคือ ผู้คนที่เคยล้อมหน้าล้อมหลังเขา
เหือดหายไปราวกับฤดูน้ำลด

แม้ผลการสืบสวนจะยังไม่ถูกประกาศออกมา แต่กระแส
สังคมก็ตราหน้าว่าเขาเป็นผู้ทุจริตในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ไปแล้ว

แผนนี้ช่วยคัดกรองคนได้ดีทีเดียว แถมยังเจียบสงบดี
ด้วย

ท่ามกลางสถานการณ์เช่นนั้น โจอียชินกลับยังคง
เหมือนเดิม

แม้จะได้อ่านข่าวแล้ว แต่เขาก็ยังปฏิบัติกับซอนซองฮอน
เหมือนน้องชายคนสนิทเช่นเคย

ยังเป็นเช่นนั้น ซอนซองฮอนก็ยิ่งแน่วแน่

อย่างน้อยก็ต้องไปให้สุดทางเพื่อพี่อียชิน

ซอนซองฮอนไม่คิดจะหยุดการแก้แค้นไว้แค่พี่ชายต่างแม่